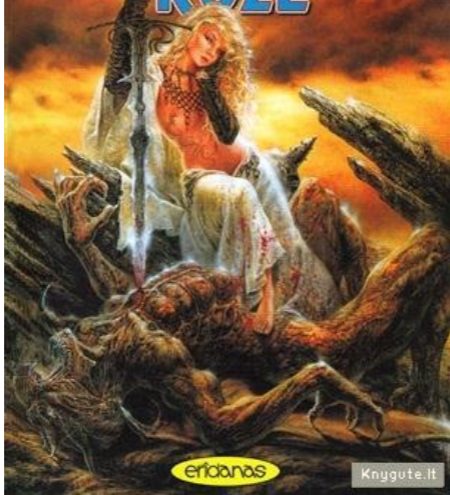

Pasaulinės fantastikos Aukso fondas

83

Glen Cook BALTOJI ROŽĖ

Glen Cook
BALTOJI ROŽĖ
Fantastinis romanas

Prakeiksmas ir pragaištis lydi Juodąją Gvardiją pastaruosius dešimtmečius. Buvo išpranašauta, jog galbūt Baltoji Rožė padės įveikti visagalę Valdovę.

Tačiau tikrosios nelaimės tik prasideda. Mat paaiškėja, kad iš kapo keliasi ir buvęs Valdovės vyras, nenugalimasis Viešpats...

Iš anglų kalbos vertė REDA ADOMAVIČIŪTĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"

83 tomas. Serija įkurta 1990m.

Glen Cook - THE WHITE ROSE

New York, Tor books, 1985

Copyright © by Glen Cook, 1985

Cover art copyright © by Luis Royo, 1997

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 1997

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2011

1. BAIMĖS LYGUMA

Nejudantis dykumos oras veikė lyg padidinamasis stiklas. Raiteliai, atrodo, sustingo - judėjo, tačiau nė kiek nepriartėjo. Mes skaičiom juos pasikeisdami, tačiau niekam nepavyko dukart gauti to paties skaičiaus.

Tarp koralų sudejavo lengvas vėjelis, suvirpino Medžio Protėvio lapus. Šie skambtelėjo vienas į kitą lyg varpeliai. Šiauriniame horizonte švystelėjo permainų žaibas - lyg tolimos dievų kovos atšvaitas.

Nuo žingsnių sugurgždėjo smėlis. Aš atsisukau. Tylenis kvailai vėpsojo į kalbantį menhyrą. Šis atsirado tik prieš kelias sekundes, apstulbindamas Tylenį. Pasalūnai akmenys. Mėgsta pažaisti.

- Lygumoje svetimi, - tarė menhyras.

Aš pašokau. Menhyras sukikeno. Tokiu juoku lyg iš siaubo istorijų. Niurnėdamas aš pasitraukiau į jo šešėlį.

- Čia jau karšta, - tariau. - Tai Goblinas su Vienaakiu grįžta iš Kailiadirbio.

Menhyras buvo teisus, o aš klydau. Per daug įtemptai aš žiūrėjau. Tačiau patrolis užtruko mėnesiu ilgiau, nei buvo planuota. Ir mes jau-

dinomės. Paskutiniu metu Valdovės kariai vis dažniau įsiverždavo į Baimės Lygumą.

Didžiulis akmuo vėl sukikeno. Jis buvo iškilęs virš manęs per trylika pėdų. Vidutinio dydžio. Tie, penkiolikos pėdų, retai kada Juda.

Raiteliai jojo link mūsų, tačiau neatrodė, kad būtų priartėję. Tai, aišku, nervai - vaidenasi. Juodajai Gvardijai atėjo sunkūs laikai. Negalim leisti, kad būtų aukų. Bet kuris žuvęs vyras - senas draugas. Aš vėl suskaičiavau. Atrodo tiek, kiek ir buvo. Tačiau vienas žirgas be raitelio... Nepaisant karščio, aš sudrebėjau.

Pasislėpę didžiulio rifo viduje mes stebėjom, kaip būrys leidžiasi taku prie upelio, už trijų šimtų jardų nuo mūsų. Vaikščiojantys medžiai šalia brastos suvirpėjo, nors vėjo ir nebuvo.

Raiteliai ragino nuvargusius arklius. Šie spyriojosi, nors žinodami, kad namai jau arti. Jie subrido į upelį; vanduo suraibuliavo. Aš šyptelėjau ir paplekšnojau Tyleniui per nugarą. Jie ten visi. Visi vyrai, ir dar vienas...

Tylenis nusimetė savo įprastinį šaltumą ir nusišypsojo. Iš koralų išslinko Elmo ir nuėjo pasitikti mūsų brolių. Turkas, Tylenis ir aš nuskubėjom paskui jį.

Už mūsų, lyg didžiulis kraujo kamuolys, ka-

bojo ryto saulė.

Vyrai šypsodamiesi lipo nuo arklių. Bet jie atrodė nekaip, Goblinas su Vienaakiu - blogiausiai iš visų. Bet jie turėjo grįžti į teritoriją, kur jų burtų jėgos buvo bevertės. Taip arti Brangutės jie nė kiek ne stipresni už mus.

Aš atsigrėžiau. Prie tunelio išėjimo stovėjo Brangutė, panaši į baltą šmėklą tamsoje.

Vyrai neilgai glėbesčiavosi; nugalėjo seni įpročiai. Visi apsimetė, kad nieko neatsitiko, kad tai normali diena.

- Buvo sunku? - paklausiau aš Vienaakio, nužiūrindamas su jais atvykusį nepažįstamą žmogų.

- Taip. - Sulysęs mažas juodukas išseko daug labiau, nei man iš pradžių pasirodė.

- Ar tu sveikas?

- Gavau strėlę, - jis palietė savo šoną. - Nieko baisaus.

- Jie vos mūsų nesučiuo, - cyptelėjo iš už Vienaakio nugaros Goblinas. - Mėnesį vijosi, ir mes niekaip negalėjom jų nusikratyti.

- Eime į Olą, - pasakiau aš Vienaakiui.

- Infekcijos nėra. Aš išvaliau žaizdą.

- Vis tiek noriu pasižiūrėti.

Nuo tada, kai aš tapau Gvardijos gydytoju, jis

buvo mano asistentas. Juo aš tikiu. Tačiau aš vis tiek atsakingas už kiekvieno kario sveikatą.

- Jie mūsų laukė, Krankly.

Brangutė pasislėpė tunelyje, vedančiame į mūsų požeminės tvirtovės gilumą. Saulė rytuose vis dar buvo raudona - praėjusios permainų audros pasekmė. Pro ją praskrido kažkas didelis. Skraidantis banginis?

- Pasala? - Aš atsigrėžiau į patrulių būrį.

- Laukta buvo ne būtent mūsų. Šiaip, nema-lonumų. Jie buvo pasiruošę.

Būrys turėjo dvi užduotis: susisiekti su mus palaikančiais Kailiadirby, kad išsiaiškintų, ar po ilgos pertraukos Valdovės kariai nepradedą aktyvių veiksmų, ir užpulti garnizoną, kad įrodytų, jog galim smogti pusę pasaulio užvaldžiusiai imperijai.

- Lygumoje svetimi, Krankly, - pakartojo menhyras.

Kodėl man taip nutinka? Dideli akmenys kalbasi su manimi dažniau nei su kitais.

Du kartus? Aš atkreipiau dėmesį. Menhyras pakartoja tik tuomet, kai mano, jog jo žinia be galo svarbi.

- Tie vyrai jus persekioja? - paklausiau Vie-naakio.

Jis gūžtelėjo pečiais.

- Nepasiduoda.

- Kas ten vyksta?

Slėptis Lygumoje buvo tas pats, lyg būti palaidotam gyvam.

Vienaakio veidas išliko neįskaitomas.

- Špagatas tau papasakos.

- Špagatas? Tas vyras, kurį atsitempei čia?

Tą vardą aš buvau girdėjęs, tačiau niekad nemačiau to, kuriam jis priklausė. Vienas iš mūsų geriausių šnipų.

- Taip.

- Jokių gerų naujienų, a?

- Jokių.

Mes įžengėm tunelin, vedantį į mūsų būstą, į dvokiančią, drėgną, pelėsiais atsiduodančią, siaurą lyg triušio ola tvirtovę. Bjauri skylė, tačiau dabar tai buvo Naujųjų Baltosios Rožės Maištininkų širdis ir siela. Naujoji Viltis, kaip šnibždėjo užkariautos tautos. Pасыčiojimas iš vilties mums, čia gyvenantiems. Oloje buvo ne geriau nei žiurkėmis knibždančiame požemyje. Tačiau galėjai iš čia išeiti. Jei tik sutinki grįžti į pasaulį, kur prieš tave atsigręš visa Imperijos jėga.

2. BAIMĖS LYGUMA

Špagatas buvo mūsų akys ir ausys Kailiadirby. Jis visur turėjo ryšį. Prieš Valdovę jis kovojo jau keletą dešimtmečių. Buvo vienas iš tų, kurie išvengė jos pykčio Žavumoje, kur ji nuslopino maištininkus. Didžiaja dalimi už tai buvo atsakinga Gvardija. Tomis dienomis mes buvom jos dešinioji ranka. Ir įvarėm jos priešus į spąstus.

Žavumoje žuvo ketvirtis milijono žmonių. Niekad anksčiau nebuvo tokių žiaurių ir didelių, ir tokių lemiamų kovų. Net per kruviną Viešpaties sutriuškinimą Senajame Miške žuvo perpus mažiau vyrų.

Likimas privertė mus pereiti į kitą pusę; kai mes supratom, kad mums jau niekas nepadės.

Vienaakio žaizda buvo švari, kaip jis ir sakė. Aš jį paleidau ir nuėjau į savo apartamentus. Man pranešė, kad Brangutė, prieš išklaudydama patrulių, liepė jiems pailsėti. Aš suvirpėjau nujausdamas, kad jų žinios man nepatiks.

Senas, pavargęs vyras. Štai kas aš dabar. Kur dingo buvusi ugnis, valia, ambicijos? Kažkada aš turėjau svajonių, kurios dabar buvo beveik pamirštos. Kai apima liūdesys, aš nušluostau nuo jų dulkes ir nostalgiškai galvoju,

stebiuosi jų jaunatviškumą.

Mano apartamentuose knibžda senovė. Mano didysis projektas. Aštuoniasdešimt svarų senovinių dokumentų, užgrobtų iš generolės Šnabzlės, kai mes tarnavom Valdovei, o ji - maištininkams. Juose turėtų būti raktas, kaip sunaikinti Valdovę ir Pašvęstuosius. Turiu juos jau šešerius metus. Ir per tuos šešerius metus aš nieko neradau. Vien nesėkmės. Nervina. Ir šiomis dienomis aš paprasčiausiai juos tik paklaideu ir sėdu prie Metraščių.

Nuo tada, kai mes pabėgom iš Kadagio, Metraščiai beveik virto mano asmeniniu dienoraščiu. Tai, kas liko iš Gvardijos, nekelia entuziazmo, o žinios iš kitur tokios retos ir nepatikimos, kad aš retai kada jas užrašau. Be to, kai Valdovė Kadagyje nugalėjo savo vyrą, jos gyvenimas, atrodo, sustingo dar labiau nei mūsų.

Žinoma, išvaizda apgaulinga. Ir Valdovės esmė - iliuzija.

- Krankly!

Aš pakėliau akis nuo Senosios TeleKuros lupo, studijuoto jau šimtus kartų. Tarpdury stovėjo Goblinsas. Jis atrodė lyg sena rupūžė.

- Taip?

- Ten viršuj kažkas vyksta. Pasiimk kalaviją.

Aš pasigriebiau lanką ir odinius krūtinės šarvus. Esu jau per senas kovoti akis į akį. Ir jei jau teks kautis, tai geriau stovėsiu nuošaliau ir šaudysiu strėles. Sekdamas paskui Gobliną, aš prisiminiau šio lanko istoriją. Ji per mūšį Žavumoje davė man pati Valdovė. O, prisimini-mai... Su šiuo lanku aš padėjau nužudyti Sie-lagaudę, Pašvęstają, kuri atvedė mus Valdo-vės tarnybon. Tos dienos, atrodo, buvo taip seniai.

Mes išėjom į saulės šviesą. Paskui mus išbė-go ir kiti, slėpdamiesi už kaktusų ir koralų. Raitelis, jojantis keliu žemyn - o takas čia bu-vo tik vienas - mūsų nepastebės.

Raitelis buvo vienas, neginkluotas. Jojo jis ant nusenusio mulo.

- Ir visas tas triukšmas dėl to senio ant mu-lo? - paklausiau aš.

Tarp koralų ir kaktusų slankiojo mūsų vyrai ir kėlė tokį triukšmą, kad net tas senis turėjo suprasti, kur mes.

- Mes turėtume pasimokyti būti tylesni.

- Taip.

Aš išsigandęs apsisukau. Už manęs stovėjo Elmo, viena ranka prisidengęs akis. Jis atrodė

toks senas bei pavargęs, kaip ir aš. Kiekvieną dieną kas nors man primena, kad daugiau nė vienas iš mūsų nebėra jaunas. Velnias, mes visi buvom nebejauni, kai atvykom į šiaurę, perplaukę Kančių Jūrą.

- Mums reikia šviežio kraujo, Elmo.

Jis šyptelėjo.

Taip. Kai visa tai pasibaigs, mes būsim dar senesni. Jei išgyvensim. Juk mes perkam laiką. Jei pavyks - dešimtmečius.

Raitelis perkirto upelį ir sustojo. Jis pakėlė rankas. Išniro vyrai, nerūpestingai laikydami ginklus. Vienas vienintelis senis šalia Brangutės, kur neveikia jokie burtai, nekėlė jokio pavojaus.

Elmo, Goblinas ir aš ėmėm leistis žemyn. Beeinant aš paklausiau Gobliino:

- Ar pasilinksminot su Vienaakiu, kol buvot išvykę?

Ta porelė nuolat vaidijasi. Tačiau čia, kur yra Brangutė, jie negali parodyti savo triukų.

Goblinas šyptelėjo. Kai jis šypsosi, jo lūpos ištįsta nuo ausies iki ausies.

- Aš jį atpalaidavau.

Mes prisiartinom prie raitelio.

- Papasakosi man vėliau.

Goblinas sukikeno, sušnypšdamas taip lyg vanduo, užviręs arbatinuke.

- Aha.

- Kas tu? - paklausė Elmo raitelio.

- Ženkla.

Tai nebuvo vardas. Tai pasiuntinio iš tolimųjų vakarų slaptažodis. Jau seniai mes negavom iš ten jokių žinių. Pasiuntiniams iš vakarų reikėjo keliauti per labiausiai saugomas Valdovės provincijas.

- Tikrai? - tarė Elmo. - Na, tai ką? Nenori nu-
lipti žemėn?

Senis nusileido nuo mulo ir parodė savo patvirtinančius raštus. Elmo pripažino, kad jie tikri. Po to atėjūnas tarė:

- Su savim atsivežiau dvidešimt svarų gėrybių. - Jis patapšnojo per dėžę už balno. - Kiekvienam prakeiktam mieste dar prisidėjo krovinių.

- Pats keliavai visą kelią? - paklausiau aš.

- Kiekvieną pėdą nuo Oaro.

- Oaro? Tai...

Daugiau nei tūkstantis mylių. Nė nežinojau, kad ten yra kas nors iš mūsų. Bet aš daug ko nežinau apie organizaciją, kurią subūrė Brangutė. Visą savo laiką aš praleidau knis-

damasis po tuos prakeiktus popierius, ieško-
damas to, ko galbūt ten ir nėra.

Senis pasižiūrėjo į mane taip, lyg pasverda-
mas mano sielą.

- Tu gydytojas? Kranklys?

- Taip. Na, ir kas?

- Kai ką tau turiu. Asmeniškai.

Jis atidarė savo pasiuntinio dėžutę.

Akimirkai visi įsitempė. Niekad negali žinoti.
Bet senis ištraukė paketą, įvyniotą į riebalais
išteptą odą, kad tam, kas ten buvo, niekas
negręstų iki pat pasaulio pabaigos.

- Ten visą laiką lyja, - paaiškino jis ir padavė
man paketą.

Aš pasvėriau jį rankoje. Ne toks jau sunkus,
jei numesim šalin tą odą.

- Nuo ko?

Senis gūžtelėjo pečiais.

- Iš kur tu jį gavai?

- Iš kalėjimo kapitono.

Žinoma. Brangutė taip atsargiai kūrė savo
organizaciją, kad Valdovė negalėtų sunaikinti
daugiau nei minimumą pagrindininkų. Tas vai-
kas - genijus.

Visa kita paėmė Elmo.

- Nuvesk jį žemyn ir surask jam gultą, - paliepė jis Turkui. - Truputį pailsėk, seni. Baltoji Rožė vėliau tave apklaus.

Įdomus bus vakaras, jei raportuos abu - ir šis vyras, ir Špagatas.

- Einu žvilgtelsiu, kas čia, - pasakiau aš Elmo, laikydamas rankoje tą paslaptinę paketą.

Kas galėjo jį atsiųsti? Už Lygumos aš nieko nepažįstu. Na... Bet Valdovė juk nesiųstų laišką į pogrindį. O gal?

Dilgtelėjo baimė. Kad ir seniai tai buvo, bet ji prižadėjo susisiekti.

Kalbantis menhyras, perspėjęs mus apie raitelį, vis dar buvo šalia tako. Man einant pro šalį, jis tarė:

- Lygumoje svetimi, Krankly.

Aš sustojau.

- Ką? Dar?

Bet akmuo, kaip jam ir būdinga, nutylėjo.

Niekad nesuprasiu tų senų akmenų. Velnias, aš vis dar negaliu suprasti, kodėl jie mūsų puosėje. Jie vienodai nekenčia visų įsiveržėlių. Kaip ir kiti protingi Lygumos padarai.

Aš įslinkau į savo apartamentus, atpalaidavau lanko templelį ir atrėmiau jį į sieną....